

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 445/2020-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED]

[REDACTED], vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 Tos 3/2020 z 15. januára 2020 a uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3 Nt 20/2019 z 23. októbra 2019 a takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

2. Návrhu na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED],

vlámaním, spôsobením malej škody a s poukazom na zákaz dvojitého pričítania mal skutok kvalifikovať podľa § 212 ods. 2 písm. a), ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Pre odsúdenie za krádež spáchanú vlámaním podľa prísnejšieho § 212 ods. 4 Trestného zákona by musela byť spôsobená značná škoda.

5. Návrh na povolenie obnovy konania odôvodnil sťažovateľ zmenou § 212 Trestného zákona účinnou od 1. augusta 2019 ako novou okolnosťou. Súdny pochybil v pôvodnom konaní aj uložením úhrnného trestu a neprihliadnutím na predchádzajúce odsúdenie (uvedené v bode 3), ku ktorému došlo len pár dní predtým a sťažovateľ o tom v danom čase ešte nevedel, a preto nepodával ani odvolanie. Tým došlo k extrémnemu navýšeniu celkovej doby výkonu trestu.

6. Sťažovateľ preto navrhol, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho označených práv napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu. Žiadal o konanie podľa čl. 125 ods. 3 ústavy o súlade k úpravám účinným 1. marca 2019 a 1. augusta 2019 v § 212 Trestného zákona a § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku, ktoré sa použijú aj na odsúdeného, ktorému bol uložený trest odňatia slobody podľa zjednocujúceho stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Tpj 78/2011, ktoré už stratilo aktuálnosť a stalo sa nepoužiteľným. Sťažovateľ žiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ním.

II.

Právomoc ústavného súdu a relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7.1 Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7.2 Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8.1 Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

10.1 Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

10.2 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10.3 Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

11. Ústavný súd konštatuje, že podanie sťažovateľa je možné kvalifikovať ako ústavnú sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 42 ods. 2 písm. f), § 122 a nasl. zákona o ústavnom súde.

12. Na predbežnom prerokovaní ústavný súd zistil, že ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), ale neobsahuje všetky všeobecné a osobitné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 a § 123 zákona o ústavnom súde). Ústavnej sťažnosti možno vyčítať hlavne nedostatok konkrétnych skutkových a právnych dôvodov, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Úplne absentuje riadne odôvodnenie, teda argumentácia a relevantné ústavnoprávne námietky vo vzťahu k tvrdenému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov. Ústavná sťažnosť je podaná procesne legitimovanou osobou – stranou trestného konania (§ 122 zákona o ústavnom súde), v zákonnej lehote (§ 124 zákona o ústavnom súde), po vyčerpaní právnych prostriedkov nápravy priznaných zákonom (§ 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde) a je prípustná podľa § 55 zákona o ústavnom súde.

13. Pri zistení nedostatkov návrhu na začatie konania môže prichádzať do úvahy postup podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, teda výzva sťažovateľovi na doplnenie odstrániteľných nedostatkov podania. Ústavný súd však vyhodnotil, že zistené nedostatky sa netýkajú len formálnych náležitostí návrhu, ale bola zistená absencia jeho odôvodnenia vo vzťahu k namietaným rozhodnutiam, čo je nedostatkom esenciálnej obsahovej náležitosti ústavnej sťažnosti (m. m. II. ÚS 102/2019). Ide preto o neodstrániteľný nedostatok návrhu. Napriek tomu ústavný súd uprednostnil materiálny prieskum obsahu návrhu pred bezpodmienečným trvaním na všetkých zákonných náležitostiach a u navrhovateľa nezastúpeného právny zástupcom nepristúpil k odmietnutiu podania len pre nesplnenie náležitostí podľa konania podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde. Navyše, za určitých okolností totiž môžu prevážiť hľadiská procesnej efektívnosti a rýchlosti konania a ústavný súd rozhodne o podanom návrhu aj bez odstránenia nedostatkov. Je to tak v prípade, keď ústavný súd dospeje k záveru, že ani doplnenie návrhu by za žiadnych okolností nebolo spôsobilé privodiť navrhovateľovi úspech pri predbežnom prerokovaní jeho návrhu.

14. Podaná žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu pre ústavný súd znamená povinnosť skúmať, či sú v zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

15. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak je okrem iného daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená. Ak ale ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a z výsledku jej posúdenia zistí, že v danom prípade nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, ústavná sťažnosť je oneskorená, neprípustná alebo zjavne neopodstatnená, znamená to, že ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, a teda že nie je splnený jeden z predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, v dôsledku čoho nemožno žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní

pred ústavným súdom vyhovieť (I. ÚS 60/2019), a preto sa splnením tejto podmienky zaoberá ústavný súd v nasledujúcich častiach.

III.1 K porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

16. Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z podstaty princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

17. Súčasťou ustálenej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu, a preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a pred tým, než podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

18. Sťažovateľ mohol proti napadnutému uzneseniu okresného súdu podať sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Práve v tejto sťažnosti mohol a mal namietať a odôvodniť konkrétne porušenia svojich práv, osobitne práva na súdnu ochranu. Krajský súd svoju právomoc rozhodnúť o jeho sťažnosti uplatnil. Výsledkom bolo zamietnutie sťažnosti sťažovateľa napadnutým rozhodnutím krajského súdu. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

19. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie svojich práv napadnutým rozhodnutím

okresného súdu, odmietol podľa § 132 ods. 1 v spojení s § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

III.2 K porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím krajského súdu

20. Ústavný súd ustálil, že predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1, čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím krajského súdu, ku ktorému malo dôjsť tým, že zamietol sťažnosť proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľa. Pri neuvedení bližšieho odôvodnenia (pozri bod 3) hlavné námietky sťažovateľa spočívajú v nesúhlase s odôvodnením a v opakovanom poukazovaní na splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania, osobitne na novú okolnosť v podobe zmeneného ustanovenia Trestného zákona a na nezohľadnené odsúdenie v inej trestnej veci.

21. Účelom obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí všeobecných súdov, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti a dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a nemohli sa ani brať do úvahy. Ani všeobecné súdy, o to menej ústavný súd, však nemôžu v rámci konania o návrhu na povolenie obnovy podľa Trestného poriadku preskúmavať napadnuté meritórne rozhodnutie (jeho vecnú správnosť) ani posudzovať otázku viny či trestu. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu, či všeobecné súdy postupovali ústavne konformným spôsobom, keď rozhodli o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania, resp. keď zamietli sťažnosť proti uzneseniu o zamietnutí návrhu na obnovu konania. Teda, či sa návrhom na povolenie obnovy riadne zaoberali, či prijaté rozhodnutie adekvátne odôvodnili a či ich právne závery nie sú excesom alebo svojvoľné, pričom pri zamietnutí návrhu je rozhodujúce, či dostatočne odôvodnili, prečo predstreté nové skutočnosti nepovažovali za také, ktoré by opodstatňovali povolenie obnovy konania.

22. Sťažovateľ sa fakticky ústavnou sťažnosťou domáha ďalšieho preskúmania správnosti postupu, resp. rozhodnutí všeobecných súdov. Zo strany sťažovateľa pritom ide o opakovanie námietok uvedených v jeho sťažnosti proti napadnutému rozhodnutiu

okresného súdu, s ktorými sa krajský súd jednotlivo argumentačne vyrovnal v napadnutom rozhodnutí z 15. januára 2020. Sťažostná argumentácia sťažovateľa nie je spôsobilá spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Účelom konania pred ústavným súdom je totiž ochrana ústavnosti, a nie poskytnutie ďalšieho opravného prostriedku umožňujúceho prehodnocovať správnosť záverov všeobecných súdov.

23. Ústavný súd preto na tomto mieste nevidí dôvod na doslovné reprodukovanie záverov krajského súdu a sťažovateľa odkazuje na písomné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ktoré mu bolo doručené. Krajský súd v ňom presvedčivo reagoval na námietku sťažovateľa o potrebe uloženia súhrnného trestu, doplnil ju o podstatný údaj o doručení trestného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4 T 76/2015 z 29. septembra 2015 sťažovateľovi 8. októbra 2019, čím argumentáciu sťažovateľa o potrebe zohľadniť toto odsúdenie okresným súdom logicky vyvrátil. Krajský súd sa navyše zaoberal aj s konštrukciou, že by sťažovateľovo tvrdenie bolo pravdivé. Vylúčil pritom relevanciu takejto úvahy o pochybení súdu v pôvodnom konaní pri ukladaní trestu a nadväznom nesprávnom použití hmotnoprávneho ustanovenia Trestného zákona pre povolenie obnovy konania. Sťažovateľa opakovane (vzhľadom na konštatovanie rovnakého záveru pri rozhodovaní o predchádzajúcom návrhu sťažovateľa v roku 2017) odkázal s predmetnou úvahou na zákonný rámec dovolacieho konania. Krajský súd presvedčivo zaujal stanovisko aj k námietke sťažovateľa o zmene hmotného práva, s objasnením časových súvislostí, ktoré vylučujú použitie právnej úpravy účinnej od 1. augusta 2019 vo veci sťažovateľa.

24. Pre úplnosť ústavný súd poukazuje na odôvodnenie svojho nálezu z 26. júla 2019 v konaní vedenom pod sp. zn. I. ÚS 142/2018 (osobitne bod 17), v zmysle ktorého „za skutočnosť súdu skôr neznámu nemožno považovať prípadné zmeny hmotného práva... v zmysle § 394 ods. 1 Trestného poriadku, keďže táto v čase vyhlásenia pôvodného rozhodnutia objektívne neexistovala“, a teda nemohla byť zohľadňovaná, prípadne aplikovaná pri procese rozhodovania. V danej súvislosti si ústavný súd dovoľuje poukázať tiež na stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. Tpj 44/2013, z ktorého vyplýva, že podmienky obnovy konania sa netýkajú zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania

trestu, pričom splnením podmienky na obnovu konania „*ex lege*“ je tá právna skutočnosť, ak ústavný súd vyslovil nesúlady zákona s ústavou.

25. Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ústavný súd konštatuje, že skutkové a právne závery krajského súdu sú ústavne udržateľné. Podľa názoru ústavného súdu už len citované úvahy krajského súdu o tom, prečo u sťažovateľa v okolnostiach daného prípadu nedošlo k naplneniu podmienok na povolenie obnovy konania postačujú na vyrovnanie sa s argumentáciou sťažovateľa v jeho ústavnej sťažnosti. Nemožno v žiadnom prípade uvažovať o nedostatočnom odôvodnení. Právne závery krajského súdu majú racionálny základ. Skutočnosť, že sa sťažovateľ s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nie je sama osebe dôkazom jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

26. Sťažovateľ svojou sťažnostnou argumentáciou podľa ústavného súdu nedokázal spochybniť žiadny zo záverov, na ktorých krajský súd založil napadnuté rozhodnutie, a preto medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a napadnutým rozhodnutím ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť, čo vedie k odmietnutiu ústavnej sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

27. Sťažovateľ tvrdí, že napadnutým rozhodnutím krajského súdu zároveň došlo aj k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd poznamenáva, že na konanie o návrhu na povolenie obnovy konania sa čl. 6 ods. 1 dohovoru nevzťahuje. Svedčí o tom stabilizovaná judikatúra ústavného súdu (napr. II. ÚS 255/2011, III. ÚS 223/2017, IV. ÚS 108/2014, I. ÚS 227/2013 a tam uvedená judikatúra), ako aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (Kulnev v. Rusko, rozhodnutie z 18. 3. 2010, č. 7169/04, Rudan v. Chorvátsko, rozhodnutie z 13. 9. 2001, č. 45943/99). V tomto konaní ide o vydanie rozhodnutí, ktoré priamo nesúvisia s rozhodnutím o právach a záväzkoch občianskoprávneho charakteru alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti adresátom práv podľa tohto ustanovenia dohovoru (o tom už bolo právoplatne rozhodnuté v pôvodnom konaní, ktorého obnovy sa sťažovateľ domáhal). Článok 6 dohovoru totiž neobsahuje právo na revíziu súdneho konania [pozri aj

SVÁK, J. *Ochrana ľudských práv z pohľadu judikatúry a doktríny štrasburských orgánov ochrany práva*. Žilina : Poradca podnikateľa, 2003. s. 370 – 371, ktorý v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci Callaghan c. Spojené kráľovstvo z 9. 5. 1985, Décisions et rapports, č. 60; taktiež REPÍK, B. *Ľudské práva v súdnom konaní*. Bratislava : MANZ, 1999. s. 62 – 63, kde sa uvádza: „Pôsobnosť (aplikovateľnosť) článku 6 zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda na konanie o obnove... a článok 6 ani nezaručuje právo na revíziu procesu.“ alebo aj rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci sťažnosti č. 41372/98, Václavík proti Slovensku z 30. 9. 2003]. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania.

28. Vzhľadom na uvedené je potrebné konštatovať, že medzi napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje príčinná súvislosť, preto je ústavná sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti zjavne neopodstatnená a z toho dôvodu bola odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. V konkrétnom prípade sťažovateľa ten istý záver platí aj vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 17 ods. 2 ústavy. Predmetom napadnutého rozhodnutia krajského súdu bolo rozhodovanie o sťažnosti podanej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu, ktorým bol návrh sťažovateľa na obnovu konania zamietnutý. V žiadnom prípade teda nešlo o posudzovanie a rozhodnutie o stíhaní alebo pozbavení slobody, resp. o tom, či tak bolo urobené z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon, v zmysle predpokladanom čl. 17 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ v tomto konaní (o povolení obnovy konania) vystupuje ako právoplatne odsúdený (t. j. o jeho vine a treste už bolo právoplatne rozhodnuté), nie je teda obvineným (obžalovaným), ktorému by v tomto konaní prináležali práva uvedené v § 34 Trestného poriadku. Ústavný súd preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3 Záver vo vzťahu k žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu

30. Ústavný súd, spravujúc sa úvahami podľa bodov 14 a 15 a posúdením obsahu návrhu, zistil, že ústavná sťažnosť je sčasti zjavne neopodstatnená a sčasti na jej prejednanie nemá právomoc. Zistenie o zjavnej neopodstatnenosti (III.2) a o nedostatku právomoci (III.1) nutne vedie k záveru, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. III. ÚS 265/2014, I. ÚS 210/2019). Pretože nebol splnený jeden z troch predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti navrhovateľa (sťažovateľa) o ustanovenie právneho zástupcu napriek nezdokladovaným osobným, majetkovým a zárobkovým pomerom ústavný súd nevyhovел (bod 2 výroku rozhodnutia). Výzva na preukázanie majetkových pomerov by bola po zistení zrejme bezúspešného uplatňovania si nároku na ochranu ústavnosti neúčelná.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu